

Micheller Attila, a sikeres üzletember teljes nemzetben gondolkodik Minden honfitársam egyformán magyar!

Brigitta és Attila

De honnan is indult Micheller Attila pályafutása? 1933. június 26-án született a Borsod megyei Mezőcsátán, ám már egyéves korában elkerült innen messze, Szombathelyre, majd pedig onnan Balatonfűzfőre. Édesapja agrónómusként dolgozott, míg édesanyja a háztartási teendők mellett varrással foglalkozott.

A családban Attila volt a legidősebb gyermek, őt követte húga, Éva, aki ma is Magyarországon él, míg az öccse, Miklós, már nincs az élők között, az elmúlt esztendőben elhunyt.

Attila technikai végzettséggel Szombathelyen, a járműjavító vállalatnál dolgozott, amikor 1956 októberében kitört a forradalom és szabadságharc. A hazafias érzésű fiatalember úgy érezte, tennie kell, hogy megváltozzon az országban a helyzet. Ott volt a helyi eseményeken, s kivette a részét a küzdelmekből, ezért – a megörlés elől – gyorsan menekülnie kellett.

Három barátja társaságában, november 13-án lépte át a jugoszláv határt.

– A Jugoszláviában eltöltött fél év után Svédországba mentem, ahol technikusként egy turbinagyárban dolgoztam – említi. – É-

A sikeres vállalkozóként közismert Micheller Attila az amerikai magyar közéletből is jelentősen kiveszi a részét. A New Jersey állambeli Warrenben élő üzletember a Micheller and Son Hydraulics Inc. tulajdonos-elnökéként sikeres céget vezet, jelentős megbecsülésre tett szert a szakmájában, de fontos társadalmi szerepeket is vállal: huszonöt éve vezeti a Lindeni Magyar Kerekasztal Társaságot, országosan pedig a nagy múltú Amerikai Magyar Szövetség igazgatósági tagja. Azt az alapvető vallja, hogy minden magyar ember, bárhol is éljen a világban, mindenfajta megkülönböztetés nélkül, az egységes magyar nemzethez tartozik. Mindezekon túl méltán büszke lehet családjára is, hiszen gyermekei, unokái szeretete veszi körül – ott jártunkkor éppen egy családi program részesei lehetünk: egy lovasbemutató alkalmával jött össze a család.

Együtt a baráti társasággal

dekekesség, hogy egy évig minden nap elmentem a jövődöbéli feleségem, Brigitta háza elé, de érdekes módon, sohasem találkoztunk! Majd azután évekkel később, mindketten Amerikába érkezvén, házasságot kötöttünk össze.

De ne fussunk még ennyire előre az időben! Attila az északi országból 1959 májusában érkezett az Amerikai Egyesült Államokba.

– Nem ment rosszul a sorom a svédéknél, de fiatal voltam, világot akartam látni, ezért ismét útra keltem – említi. – Tíznap hajóút után, 35 dollárral a zsebemben, mindössze húsz szóra tehető angol tudással érkeztem New Yorkba.

Az óceán túloldalán unokatestvére várta a fiatalembert, aki szivattyúk és kompresszorok javításával kezdte új életét New Jerseyben. Néhány hónap után azonban továbbment Chicagóba, ahol végre megismerkedett azzal a lánnyal,

akivel Svédországban még olyan „ügyesen”, napról napra elkerülték egymást. Kis idő múlva visszatértek New Jerseybe, ahol még 1959-ben összeházasodtak, és azóta is boldogan élnek együtt. Ritka eset az emigrációban: egy svéd hölgy és egy magyar férfi több mint négy és fél évtizede él együtt.

Vajon mi a jó házasság titka? – faggattuk Micheller Attilát, annál is inkább, mert köztudomású, hogy nagyon sok vegyes házasság felbomlik az emigrációban.

– Nagyon egyszerű: a feleségem megtanulta a magyar nyelvet és a szokásokat, én pedig megtanultam svédül – említi az üzletember. – Úgy látszik, hogy egy magyarból lett svéd és egy svédből lett magyar ideális amerikai házaspárt alkot... Természetesen én is eljárom rendszeresen a svéd közösség rendezvényeire, s ugyanígy Brigitta is ott van a magyar eseményeken.

Két gyermekük van: János Attila 1961-ben, Margareta 1963-ban született, mind a ketten műszaki területen mérnökök. S jöttek az unokák is: Margarétának két fia és egy lánya, a Jánosnak egy fia van. Rendszeresen összejár a család, ha idejük engedi mindig együtt vannak.

De térjünk vissza a kezdetekhez, 1959-ben.

– Akkor még nem volt vállalkozásom – folytatja Micheller Attila. – Egy mérnöki vállalatnál dolgoztam, ahol automata gépek tervezésével foglalkoztam, és emellett a vállalat költségére a Newark College of

Engineering esti tagozatán fejlesztettem tovább a tudásomat. Hét évig dolgoztam az Air Royal vállalatnál, ahol nagyon jó állásom és sok érdekes munkám volt, többek között az 1964–65-ös New York-i világkiállításra is több gép és szerkezet építését bízták rám. Ezek után elhatároztam, hogy saját céget alapítok. 1969-ben kezdtük el a munkát, és a vállalat azóta is töretlenül fejlődik.

Micheller Attila a New Jersey állambeli Roselle városában, immár a saját cégénél is ott folytatta a munkát, ahol előzőleg abba hagyta: hidraulikus gépeket és rendszereket épített. Mint említi, az önállóság kezdetől fogva sok-sok nehéz munkával jár, de megérte a fáradozásokat, mert jelenleg is jól fut a cég szakere. Az üzembelen tucatnyi alkalmazottat foglalkoztat, és jelentős hírnévre tettek szert a szakmában. A cég jövődelmát a vállalat fejlesztésébe és ingatlanba fektette. Eddig csak vásárolt, de most már el is ad földterületeket.

Azonban a legszebb földterületet megőrizte magának. Valahol fent a warreni hegytetőn rendezték be a minden igényt kielégítő otthonukat, ahová olykor fél százan is eljönnek egy-egy partúra, hiszen bőven van hely a lakásban. A három szintes házban, az emeletek közötti kivilágított lépcső mellett kis házi tóban vízesés csörgedez, s negyven centis halak úszkálnak benne, a teraszról pedig gyönyörű kilátás nyílik a szembeni erdőre, ahonnan olykor egy-egy ózike, mokus kőszőnt a bentlakókra.

– Hogy elértem-e mindazt, amit szerettem volna? – kérdez vissza a sikeres vállalkozó. – Nos, nem mondhatnám, hiszen az üzletemberre az a jellemző, hogy mindig többre és többre vágyik. Sohasem állhatunk meg, mert állandóan fejlődni kell, haladni az újabb korok kívánta követelményekkel!

Micheller Attila – aki a fiával együtt vezeti a céget – az üzleti ügyek vitele mellett az amerikai magyar közösségi életben is immár harmincöt éve tevékenykedik. Számos klub és szövetség is a soraiban tudhatja, és a Lindeni Kerekasztal Társaságnak (Linden

Együtt szurkolt a család a kis unoka lovasbemutatóján

Charitable Round Table Association) huszonöt éve a vezetője.

– Lindenben mintegy ezer magyar honfitársunk lakik, és a klubba 175-en járunk rendszeresen – említi. – Szeretem ezt a közösséget, de a legtöbb amerikai magyar klubhoz hasonlóan mi is a problémával küszködünk, hogy nagyon kevés fiatal jár közénk. Alig-alig van utánpótlás. De amíg lehet, igyekszünk fenntartani és fejleszteni a klubéletet. Amíg bírom erővel, addig biztosan fennmarad a klubunk, a közösségünk.

A sikeres üzletember mindemellett a nagy múltú Amerikai Magyar Szövetség igazgatósági tagja és a Magyarok Világszövetségében is szerepet vállal.

Az óhazával is élénk kapcsolatokat ápol. Mint említi, minden évben hazalátogat, olykor többször is. Ilyenkor Szekszárdra megy, ahol jó barátja várja, de az ország többi részét is rendszeresen felkeresi. A kiváló bortermő vidéknek számít Szekszárdon egy saját szőlőskert is várja. Megkérdeztük: ha otthon maradt volna Magyarországon, vajon manapság hogyan boldogulna?

– Nem hiszem, hogy otthon sikeres üzletember válhatott volna belőlem, hiszen ab-

ban a korszakban nem lehetett Magyarországon magánvállalatokat alapítani. A rendszerváltáskor viszont az otthoni körülmények között már koros lettem volna ahhoz, hogy nagyobb üzleti kockázatot vállaljak. Egyébként is, amellett, hogy otthon nagyon jó alapokat kaptam, már kint tanultam meg az üzleti világ csínját-bínját.

Az elég gyakorta problémás magyar-magyar kapcsolatokról Micheller Attilának ez a véleménye:

– Az amerikai magyar közéletben nincsen ellenséggem, nem is haragszom senkire. Teljes szívemből azt szeretném, ha végre valahára minden magyar egyesület közös nevezőre jutna. Az egyesületek és személyek között fennálló mai problémákat szépen, finoman is ki lehetne küszöbölni. Nem ismerem olyan megkülönböztetést sem, hogy valaki magyarországi vagy külhoni magyar. Számomra minden honfitársam egyformán magyar!

Ott jártunkkor épp egy családi esemény részesei lehetünk. Margaréta tizenegy éves kislányának a lovasbemutatójára került sor, s természetesen az egész rokonság ott volt a nézők között. Meg is hálálta a kis lovaslány: majd minden trófeát ő nyert a versenyen!

Sikeresen veszi az akadályt a kisunoka